

Elevutställningar

**Bildjournalistutbildningen och Sundsvalls Konstskola
Sundsvalls museum, till 18 maj**

Sundsvalls museum visar i maj arbeten av andraårseleverna vid Sundsvalls konstskola samt foto av förstaårsstudenterna på masterutbildningen i bildjournalistik.

Längst in i utställningshallen, närmast fönstren, finns Sundsvalls Konstskolas andraårselevs kreativa undersökningar av olika tekniker och material. Mycket är klichéartat och inspirerat av bildspråket i till exempel fantasy, manga, veckopressens illustrationer, dataspel och populär konst, men här och var bryter egna uttryck igenom. Se till exempel Caroline Englunds tredimensionella bild Fallandets metafysik. I stället för att skapa utifrån färdiga föreställningar om hur saker och ting är eller ska vara gör konstnären egna upptäckter. Också hennes mosaikskulptur Utan titel är intressant; vacker, mystisk och lockande. Kanhända representerar den ett glittrande minne av ett gosedjur, en hund eller en häst.

Se också Mymoa Wängdahls fantasifulla och uttrycksfulla djurhuvud Deer God, till 90 procent gjort av återvunnet material. Hennes fräscha Monster 1 och 2 i linoleumtryck pryder konstskolans egen utställningsaffisch. Att döma av Mymoa Wängdahls tragikomiska presentationstext är de här monstren något som "som äter upp en inifrån och viskar i ens öra, så att man aldrig blir riktigt, riktigt ensam hemma". På några få textrader skapar hon en hisnande dramatisk berättelse om sig själv, utan att bli vare sig egotrippad eller pretentiös.

Katrin Öjdal presenterar sig med ett antal dikter. Hennes akrylmålning Abstrakt rum innehåller en rörelse av färger, ljus och skuggor. Den är verkligt abstrakt, sensuell och vacker. Robert Morian visar att han behärskar tecknandets konst, till exempel i blyertsteckningarna Marwoletha och Caligula. Det är hoppfullt med unga som har koll på tekniken, men han har en svaghet för obegripliga titlar på sina verk. Ett mansporträtt i akryl heter Brawd Esgus.

Flera av utställarna målar känslor rakt av. Sofie Johansson vill enligt sin presentation hjälpa människor genom att använda konsten som verktyg, gissningsvis i någon form av bildterapi, och målar ur olika känslolägen. I till exempel akrylmålningen Life vittnar resultatet om ett sökande, medan bilderna med titlarna Apathy och Emotion är mer förutsägbara. Även Emma Lundh Bykvist har engelska titlar på sina verk och uttrycker känslor. Plågade varelser med spetsiga alvöron gestaltar upplevelser av att vara mobbad och utstött i manga- och fantasyinspirerade skräckvisioner. I akrylmålningen Get a grip tonas visionerna plötsligt ner till någon sorts gripverktyg mot ett ljust fönster och då blir det mer intressant.

Ett mer idébaserat och symboliskt bildspråk, också med engelska titlar, möter vi hos Malin Svedberg. I A long long road (akryl och tusch) har hon målat en människofigur i början av en lång slingrande väg som försvinner bort i ett töcken. I akrylmålningen Fever får en hetsande röd färgton uttrycka feberkänslan. Emma Simonsson fortsätter på det idébaserade spåret. I miniatyrserien Vacker saknad låter hon färg, form, ljus och skuggor kontrastera mot varandra och det uppstår kommunikation. I målningen Äktenskap skärps kontrasterna med hjälp av en svart linje som snor genom målningen.

De nio förstaårsstudenterna på masterutbildningen i bildjournalistik var redan fotografer när de började på Mittuniversitetet i Sundsvall hösten 2013. De kommer från Sverige, Mexiko, Grekland, Italien, Chile, Iran, Estland, Portugal och Spanien. Att döma av en skylt i utställningen handlar den om att studenterna ska presentera sin syn på Norden. Problemet är att det gjorde även föregående års förstaårsstudenter inför motsvarande utställning våren 2013. Då skrev jag i Volym att "Deras möte med norra Sverige tycks ha

varit drabbande för bilderna handlar om företeelser som snö, mörker och övergivna platser." Det skulle gå att skriva samma sak i år. Möjligen är det mindre snö på bilderna, det har varit en snöfattig vinter. Utställningens kurator professor John Kimmich-Javier borde ha problematiserat studenternas uppgift ytterligare.

Ett annat problem är själva hängningen av utställningen. Den innehåller oftast mörka fotografier, bakom glas. Strålkastare har riktats mot glaset, varpå det bildas reflexer, vilket gör det svårt att se bilderna.

Mexikanen David Renteria lyckas se något över det förväntade i sitt möte med Norden och hans oväntade och kraftfulla bilder överraskar. Ett annat undantag är Bernat Millet, Spanien, som i bildserien Encounters visar starka porträtt. Det handlar om människor och Millet tolkar och uttrycker deras personlighet i sin fotokonst.

Kenneth Mikko, Sverige, har varit i Ryssland och tagit dunkla bilder från hittills okända stadsmiljöer i Murmansk och Arkhangelsk. Portugisen Joao Barata skildrar människans påverkan på landskapet i miljöbilder. Chiara Tanzi kallar sin bildserie "Jag vet inte" eftersom hon har hört svenskar upprepa frasen massor med gånger. Bland annat har hon fotograferat en kvinnoarm med ett blåmärke.

Text och foto: Karin Kämsby
Volym 2014-05-09